

Arrest

nr. 290 725 van 21 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEBRUYNE
Sint-Pieterskaai 73 / B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEBRUYNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 23 februari 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende op 2 maart 2009 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 26 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 22 april 2010 (RvV 22 april 2010, nr. 42 149).

1.3. Verzoeker diende op 21 april 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De in punt 1.3. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 9 augustus 2010 ontvankelijk verklaard en op 28 juni 2013 ongegrond bevonden.

1.5. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris trof op 18 december 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Verzoeker diende op 21 januari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris verklaarde de in punt 1.6. bedoelde aanvraag zonder voorwerp op 12 april 2016 en trof een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 19 december 2016 (RvV 19 december 2016, nr. 179 680).

1.8. Verzoeker diende op 5 april 2013 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dewelke op 16 april 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris trof op 28 juni 2013 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 23 februari 2016 (RvV 23 februari 2016, nr. 162 602).

1.10. Verzoeker diende op 29 april 2019 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 18 november 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.10. bedoelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 25 april 2022 (RvV 25 april 2022, nr. 271 817).

1.12. Verzoeker werd op 12 januari 2023 geïnterpelleerd te Bredene wegens zwartwerk op een manege.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 12 januari 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Bredene / De Haan op 12.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te hetend);

naam: R.(…)

voornaam: A.(…) K.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Bij de eerder ingediende aanvragen tot regularisatie in het kader van artikel 9bs heeft betrokkene wel een Nigeriaans paspoort voorgelegd dat geldig is tot 03.12.2023. Het is niet duidelijk waar het paspoort zich op dit moment bevindt. Zelfs indien betrokkene dit alsnog kan voorleggen, bewijst dit enkel zijn identiteit, maar dit document geeft hem geen recht op verblijf.

Betrokkene bezit geen beroepskaart, arbeidskaart of single permit. Toch werd hij door een sociaal inspecteur als werkend aangetroffen in een manege. Een PV zwartwerk zal door die dienst worden opgesteld.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werkt in België zonder de daartoe vereiste machtigingen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.11.2021 dat hem betekend werd op 29.11.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 26.12.2021 had betrokkene een niet-schorsend beroep ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep werd op 25.04.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 02.03.2009 werd bij beslissing van 28.04.2010 als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS;

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werkt in België zonder de daartoe vereiste machtigingen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.11.2021 dat hem betekend werd op 29.11.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 26.12.2021 had betrokkene een niet-schorsend beroep ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep werd op 25.04.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 02.03.2009 werd bij beslissing van 26.04.2010 als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart dat hij niet naar Nigeria kan terugkeren om politieke redenen, dat hij er problemen had met een militaire organisatie. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 02.03.2009. Uit het onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat er bij zijn verzoek om internationale bescherming een vergissing is gebeurd en dat hij nog steeds wacht op het antwoord. Dat klopt echter niet. Zijn verzoek ingediend op 02.03.2009 werd definitief afgesloten met het arrest van de RW van 26.04.2010 dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigert.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling

beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werkt in België zonder de daartoe vereiste machtigingen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijdeningsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.11.2021 dat hem betekend werd op 29.11.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 26.12.2021 had betrokkene een niet-schorsend beroep ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep werd op 25.04.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Verweerster motiveert haar (drieledige) beslissing door te stellen dat:

1) Mbt het onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten (met afwezigheid van termijn) (onder verwijzing naar art. 7 alinea 1 VrWet):

- 1° dat hij in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 VrWet vereiste documenten

- 8° dat hij zogezegd zwartwerk zou verricht hebben (als zijnde een beroepsbedrijvigheid in ondergeschikt verband uitoefenend, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging).

2) Mbt de terugleiding naar de grens, zonder verwijl (onder verwijzing naar art. 7 alinea 1 VrWet):

- 3° dat er risico bestaat om onderduiken omdat hij zogezegd niet meewerkt met de overheden;

- 4° dat hij in het Rijk werkt zonder de vereiste machtigingen en hij duidelijk zou gemaakt hebben dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden;

3) Mbt de vasthouding (thans in het centrum te Merksplas) (onder verwijzing naar art. 7 alinea 1 VrWet):

- 3° dat er risico bestaat om onderduiken omdat hij zogezegd niet mee werkt met de overheden;

- 4° dat hij in het Rijk werkt zonder de vereiste machtigingen en hij duidelijk zou gemaakt hebben dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregelen wil houden;

Hierbij dient verzoeker het Rijk onmiddellijk te verlaten, met welbepaald inreisverbod (duur: 2 jaar). Het één en ander hierbij is onwettig.

'De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen' (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

Verweerster die inzake over een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid beschikt, dient in alle redelijkheid en met inachtnaam van een zorgvuldige beoordeling gelet het zorgvuldigheidsbeginsel van alle concrete elementen door verzoeker aangehaald en door verweerster gekend, te oordelen wanneer zij diens situatie en aanvragen beoordeelt en hierbij rekening houdende met de juiste feitelijke gegevens, zodat zij niet onzorgvuldig en onredelijk tot haar besluit komt en zekerlijk rekening houdende met de criteria van de ministriële instructie dd. 19.07.2009 om zodoende niet tot een schijnbaar willekeurige beslissing te komen die tevens het vertrouwensbeginsel zou schenden.

Vooreerst schendt verweerster de materiële motiveringsplicht die op haar rust nu zij geen rekening houdt met alle aan haar bekende elementen die een rol dienen te spelen bij haar beoordeling.

Immers, zoals hierna uiteengezet, zijn er wettige, redelijke en ernstige redenen waarom vooralsnog geen wettige verblijfsdocumenten voorhanden zijn, dat er geen sprake is van onderduiken of van zwartwerk (zonder machtigingen). Evenwel motiveert verweerster hieromtrent niet, foutief of met schending van de beginselen van zorgvuldigheid, rechten van verdediging en/of behoorlijk bestuur.

Ten eerste blijkt verweerster geen rekening te willen houden met het feit dat verzoeker al jarenlang in het Rijk verblijft (zodat art. 8 EVRM ten volle gewaarborgd dient te worden) en waarbij medische begeleiding noodzakelijk is.

Verzoeker is in het Rijk geïntegreerd, heeft hier vele kennissen en vrienden, is niemand tot last.

Het te beschermen gezinsleven blijkt ongetwijfeld uit het administratief dossier en is ook welgekend bij de diensten van de Burgemeester van de stad Oostende, bij wie verzoeker aanvraag in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 had ingediend.

Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM houdende eerbieding van het gezinsleven juncto artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, door verweerster geschonden.

Verweerster houdt geen werkelijke rekening met het opgebouwd sociaal weefsel in het Rijk, haar op het ogenblik van de aanvraag nochtans welbekend en daarenboven houdt zij geen rekening met de werkelijke duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk (reeds bijna 14 jaar). Verweerster beperkt zich ertoe te stellen dat verzoeker 'illegaal' in het Rijk verblijft, motiverende dat 'betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum', wat uiteraard een evidentie is, aangezien dit juist de oorzaak is van diens voormelde aanvragen tot machtiging tot verblijf, de zogeheten 'regularisatie', mede gelet op zijn onafgebroken verblijf in het Rijk sedert minstens 23.08.2010.

Een dergelijke stereotiepe motivering van verweerster, waarbij zij geen rekening houdt met de concrete omstandigheden eigen aan het verblijf van verzoeker in het Rijk, staat tevens gelijk aan de afwezigheid van een (wettige) motivering van de eerste bestreden beslissing.

De bestreden beslissing dient om al deze redenen te worden vernietigd.

Verweerder doet er immers werkelijk alles aan om een legaal statuut in het Rijk te bekomen, en bij uitbreiding geldige verblijfsdocumenten, inzonderheid door...

- de aanvragen (dd. 21/01/2013 en dd. 29/04/2019) om humanitaire regularisatie (ex art.9bis Vr.Wet) (met alle overgelegde integratiebewijzen, moraliteitsgetuigenissen, een verklaring van de kandidaat-werkgever,... overeenkomstig de ministriële instructies) (dewelke ten tijde van de thans bestreden beslissing dd. 28.06.2013 nog steeds hangende was/is minstens niet definitief en in kracht van gewijsde was en is)...

en...

- de aanvraag (dd. 05/06/2012) medische regularisatie (ex art.9ter Vr.Wet)

en...

- de nieuw ingediende/in te dienen regularisatie-aanvragen (op het ogenblik van de pleidooien voor Uw Raad), mét nieuwe stukken

Bovendien geldt het één en ander mutadis mutandis terzake de eerdere bevelen het grondgebied te verlaten aan verzoeker klaarblijkelijk betekend op 24/12/2012 en op 18/11/2021.

Vooreerst zal verweerster het bewijs willen leveren van de kennisname van deze bijlagen BGV door verzoeker. Verzoeker meent hier geen kennis van gehad te hebben.

Bovendien was verzoeker ook hier volop bezig zijn situatie aan het regulariseren (zeer zeker waren de regularisatieverzoeken (zowel medisch en humanitair) dan nog volop hangende, net met het oog op het bekomen van een legaal statuut en bij uitbreiding geldige verblijfsdocumenten (in vervanging / ter substitutie aldus van het paspoort met visum).

Hierbij werd steeds, zoals ook op heden, geargumenteed en gemotiveerd dat verzoeker vanuit een vaste verblijfplaats (te Oostende) verzoekt.

Inderdaad, van 'onderduiken' zoals verweerster ten onrechte stelt, is geen sprake.

Op het ogenblik van de aanhouding van verzoeker was het adres van verzoeker te (...) (zoals nog steeds).

Verzoeker legt attest in die zin van het OCMW Oostende voor (stuk 4), alsook de waterfacturatie op zijn naam en adres voor (stuk 5). Verzoeker verblijft weldegelijk op voormeld adres.

Daarnaast motiveert verweerster dat verzoeker zich zou schuldig gemaakt hebben aan zwartwerk.

Niets is minder waar. Verzoeker betwist.

Verzoeker was op 12/01/2023 in manège Stal P. te Bredene geenszins aan het werk.

Nimmer ontving verzoeker ook enig loon.

De heer T.(...) D.(...), uitbater van de manège, is een vriend van verzoeker.

Het doet verzoeker deugd om op de manège te toeven, en tussen de mensen en dieren te zijn.

Van zwartwerk is evenwel geen sprake, laat staan dat dit zou bewezen zijn.

Bovenal geldt het vermoeden van onschuld, zoals beschermd door art. 6, 2 EVRM.

"In dubio pro reo": twijfel is in het voordeel van de burger.

Verzoeker heeft zwartwerk betwist (van bij het eerste verhoor, dossier zoals gekend bij het openbaar ministerie te Brugge onder het nummer nummer BG.55.L7.000183/2023).

Een bewijs laat staan veroordeling van zwartwerk ligt niet voor.

Dit dient in huidige zaak in rechte door te werken.

Dat om deze reden in al haar onderdelen de thans bestreden beslissing derhalve dient te worden vernietigd.

Tot slot motiveert verweerster dat er geen schending is van art. 3 EVRM, te meer hij 'niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en er redelijkerwijze kan worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM'.

Verzoeker betwist. Minstens dient hij subsidiair beschermd te worden.

Minstens geactualiseerd op heden, is de situatie in herkomstland Nigeria dermate onveilig, dat terugkeer onmogelijk is, laat staan zonder zich schuldig te maken aan risico op vervolging.

Het reisadvies van het Rijk, om naar Nigeria te reizen, is immers ongunstig, gelet op de precaire algemene veiligheid in het land, zoals heden raadpleegbaar op de diplomatieke website: <https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/nigeria/reizen-naar-nigeria-reisadvies/algemene-veiligheidnigeria> (...)

Ook het reisadvies van Nederland, zoals verschaft door het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Rijksoverheid Nederland, is op heden ongunstig:

(...)

Ook hieromtrent, omtrent deze onveilige situatie, zodat gedwongen terugkeer weldegelijk een schending van art. 3 EVRM zou uitmaken, is minstens niet passend gemotiveerd.

Gelet op dit alles, dient de bestreden beslissing dd. 12/01/2023 te worden geschorst en geannuleerd."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift van zijn attest van immatriculatie, een kopie van zijn Nigeriaanse identiteitskaart, een attest van niet-steunverlening van het OCMW van Oostende en een afschrift van een drinkwaterfactuur (verzoekschrift, bijlagen 2-5). Ter terechtzitting legt verzoeker een afschrift neer van een schrijven van het parket van Brugge van 1 maart 2023 waarbij het dossier inzake zwartwerk in hoofde van verzoeker zonder gevolg wordt gerangschikt.

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. 239.067).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Het houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen, dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840).

3.5. Volgens het rechtszekerheidsbeginsel moet de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht (RvS 22 december 2017, nr. 240.303).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoeker betoogt in zijn middel dat er "wettige redelijke en ernstige redenen" zijn waarom hij niet over de vereiste documenten beschikt, maar hij weerlegt nergens de pertinente vaststelling dat "(d)e betrokkene (...) niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie." Terloops wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende opgemerkt: "Bij de eerder ingediende aanvragen tot regularisatie in het kader van artikel 9bs heeft betrokkene wel een Nigeriaans paspoort voorgelegd dat geldig is tot 03.12.2023. Het is niet duidelijk waar het paspoort zich op dit moment bevindt. Zelfs indien betrokkene dit alsnog kan voorleggen, bewijst dit enkel zijn identiteit, maar dit document geeft hem geen recht op verblijf." De Raad wijst erop dat het nemen van een verwijderingsmaatregel op grond van deze vaststelling in beginsel gerechtvaardigd en zelfs verplicht is en dat de motieven geenszins stereotiep zijn of gelijk zouden staan met de afwezigheid van een motivering. Het gegeven dat verzoeker bezig was zijn situatie te regulariseren, zoals hij in zijn middel beweert, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij op het ogenblik van zijn interpellatie in Bredene niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte.

3.8. Verzoeker maakt vervolgens gewag van een schending van artikel 8 van het EVRM. Dit verdragsartikel luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de

openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Uit het administratief verslag dat in het dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Bredene op 12 januari 2023 ontkennend antwoordde op de vraag of *“er elementen (zijn) die de vreemdeling kenbaar wil maken betreffende de rechtmatigheid van zijn verblijf, familie of gezinsleven”* en hij verklaarde dat er geen *“elementen zijn die een onmiddellijke terugkeer in de weg staan”*.

In de bestreden beslissing wordt ingevolge deze verklaringen van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

In zijn middel wijst verzoeker betreffende zijn privé- en gezinsleven in België op het gegeven dat hij jarenlang in het Rijk verblijft en hier een sociaal weefsel heeft opgebouwd. In dit verband wijst verzoeker op de door hem ingediende regularisatie-aanvragen, maar deze aanvragen werden onontvankelijk of ongegrond bevonden, hetgeen erop wijst dat de bindingen van verzoeker met België niet van die aard waren dat zij een (tijdelijke) terugkeer in de weg zouden staan of zouden nopen tot het verlenen van een verblijfsmachtiging.

De Raad merkt voorts op dat er ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het beschermenswaardig karakter van verzoekers privéleven, voor zover dit afdoende bewezen kan worden geacht, omdat dit nagenoeg integraal werd ontwikkeld in een onregelmatige verblijfssituatie. Conform de rechtspraak van het EHRM stipt de Raad aan dat verzoeker ervan op de hoogte diende te zijn dat het voortbestaan van zijn privéleven van bij aanvang erg onzeker was omwille van zijn uiterst preciaire verblijfssituatie, waardoor het treffen van een verwijderingsmaatregel slechts in uitzonderlijke omstandigheden strijdig kan worden geacht met het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), §108). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen brengt de Raad de overwegingen betreffende de aangevoerde schending van het recht op privéleven uit zijn verwerpingsarrest van 25 april 2022 (RvV 25 april 2022, nr. 271 817) in herinnering:

“De verzoeker benadrukt dat hij al elf jaar in België verblijft, maar uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde het privéleven van de verzoeker op concrete wijze in rekening bracht. De verzoeker toont niet aan dat de bovenvermelde beoordeling van de gemachtigde dat een tijdelijke scheiding en dus een tijdelijke terugkeer naar Nigeria het privéleven niet verstoort – onjuist, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM is. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.”

3.9. Verzoeker gaat daarnaast in op de overweging uit de bestreden beslissing inzake zwartwerk, zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 8°, van de vreemdelingenwet:

“x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(...)

Betrokkene bezit geen beroepskaart, arbeidskaart of single permit. Toch werd hij door een sociaal inspecteur als werkend aangetroffen in een manege. Een PV zwartwerk zal door die dienst worden opgesteld.

(...)”

In zijn middel en in zijn mondelinge uiteenzetting ter terechtzitting betwist verzoeker dat er sprake was van zwartwerk. Hierbij haalt hij de sepot-beslissing aan waarvan hij een afschrift neerlegt. Verzoeker betwist dat het om zwartwerk ging en dat de uitbater een vriend was. De Raad is echter niet bevoegd om uitspraak te doen over geschillen inzake sociaal strafrecht. Uit het schrijven van het parket van Brugge van 1 maart 2023 blijkt dat de klassering zonder gevolg werd ingegeven door de beperkte maatschappelijke weerslag, hetgeen niet betekent dat “er geen sprake is van zwartwerk” zoals verzoeker in zijn middel betoogt. In zoverre verzoeker zich in dit verband zou beroepen op het vermoeden van onschuld, zoals bedoeld in artikel 6.2 van het EVRM, dient in herinnering te worden gebracht dat het strafrechtelijk vermoeden van onschuld er niet aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die (nog) niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Bovendien richt verzoeker zijn kritiek tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, aangezien het motief betreffende het ontbreken van de vereiste documenten overleidend blijft. De eventuele gegrondheid van verzoekers kritiek kan dus onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 24 juni 2004, nr. 132.986).

3.10. Verzoeker betwist eveneens dat er sprake zou zijn van een risico op onderduiken omdat hij steeds adres heeft gehouden te Oostende (Verzoekschrift, bijlage 5). Hij toont evenwel niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan of een onwettigheid beging door in zijn beslissing een ‘risico op onderduiken’ (artikel 1, §1, 11°, van de vreemdelingenwet) vast te stellen op basis van de criteria uit artikel 1, §2, van de vreemdelingenwet en op die grond in toepassing van artikel 74/14, §3 geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene werkt in België zonder de daartoe vereiste machtigingen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.11.2021 dat hem betekend werd op 29.11.2021. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Op 26.12.2021 had betrokkene een niet-schorsend beroep ingediend tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep werd op 25.04.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 02.03.2009 werd bij beslissing van 28.04.2010 als ongegrond beschouwd.”

In zijn middel weerlegt verzoeker nergens de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende zijn illegale tewerkstelling en zijn verzuim om zich aan eerdere verwijderingsmaatregelen te houden die de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van de hierboven vermelde wetsbepalingen toelaten een ‘risico op onderduiken’ vast te stellen en af te zien van de reguliere termijn voor vrijwillig vertrek.

3.11. Verzoeker acht tevens artikel 3 van het EVRM geschonden. Dit verdragsartikel bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad

zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

In de beslissing tot terugleiding wordt het volgende overwogen betreffende een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM:

“Betrokkene verklaart dat hij niet naar Nigeria kan terugkeren om politieke redenen, dat hij er problemen had met een militaire organisatie. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 02.03.2009. Uit het onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat er bij zijn verzoek om internationale bescherming een vergissing is gebeurd en dat hij nog steeds wacht op het antwoord. Dat klopt echter niet. Zijn verzoek ingediend op 02.03.2009 werd definitief afgesloten met het arrest van de RW van 26.04.2010 dat hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming weigert.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

In zijn middel baseert verzoeker zich op de algemene veiligheidssituatie in Nigeria, die volgens hem tot gevolg heeft dat een gedwongen terugkeer strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Bredene had verzoeker geen enkel gewag gemaakt van obstakels bij een terugkeer omwille van de algemene veiligheidssituatie. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet passend zou zijn gemotiveerd doordat hiermee geen rekening werd gehouden. Verzoeker haalt in zijn middel de reisadviezen aan voor Nigeria van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken en van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken. De Raad merkt terloops op dat op basis van deze reisadviezen niet kan worden opgemaakt dat verzoeker een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. De reisadviezen zijn immers bedoeld voor reislustige Belgen en Nederlanders. Een negatief reisadvies geldt niet noodzakelijk voor eigen onderdanen van het bedoelde land. Verzoeker kan in het licht van artikel 3 van het EVRM niet volstaan met het aanhalen van dit reisadvies zonder dit op zijn persoonlijke situatie te betrekken, waar hij volledig in gebreke blijft.

3.12. Er werd geen schending van de artikelen 3, 6 en/of 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek zou hebben verricht, zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen, noch dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing afwijkend is of bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Er blijkt evenmin een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en/of het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN